

Arrest

nr. 272 712 van 13 mei 2022
in de zaak RvV X /

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2022 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 3 mei 2022 .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2022 , waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2022.

Gehoord het verslag van wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Surinaamse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1993.

De verzoekende partij verkrijgt een verblijfsrecht in België op 18 juli 2007 op basis van haar Nederlandse moeder die in België woont. Op 7 februari 2018 wordt het verblijf van de verzoekende partij in België

beëindigd. Deze beslissing wordt op 12 augustus 2017 aan de verzoekende partij betekend tijdens diens verblijf in de gevangenis van Wortel. Tegen voormelde beslissing wordt geen beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) ingesteld.

Op 30 augustus 2021 neemt de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Bij arrest van 21 februari 2022 met nummer 268 588 wordt het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Op 30 augustus 2021 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een inreisverbod. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Bij arrest van 21 februari 2022 met nummer 268 589 wordt het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Op 11 oktober 2021 dient de verzoekende partij, bij volmacht, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neergaande lijn, in functie van haar moeder van Nederlandse nationaliteit (bijlage 19ter). Op 25 oktober 2021 neemt de burgemeester van de gemeente Merksplas de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad. Bij arrest van 30 maart 2022 met nummer 270 711 wordt het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Op 3 mei 2022 maakt de verzoekende partij het voorwerp uit van een administratieve controle in navolging van haar illegaal verblijf.

Op 3 mei 2022 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden akte, als volgt gemotiveerd:

**“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP
VERWIJDERING**

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Regio Turnhout op 03/05/2022 en in deze beslissing werd rekening

gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: [P.]

voornaam: [J.-P. C.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Suriname

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

**REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET
GRONDGEBIED TE VERLATEN:**

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- ☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
- ☐ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldige verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Op 02.12.2006 kwam betrokkene als minderjarige met zijn Nederlandse moeder mevrouw [P.R.J.], zijn stiefvader de heer [A.R.A.], zij stiefzus en stiefbroer (mevrouw [A.R.M.J.] en [A.J.R.M.]) naar België. Op 22.12.2006 werd er een attest van inschrijving afgeleverd. Op 21.05.2007 diende betrokkene's moeder een "Aanvraag tot vestiging in hoedanigheid van werknemer" (bijlage 19) in. Voor betrokkene, zijn stiefzus en -broer werd er een "Aanvraag tot vestiging in hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn" (bijlage 19) ingediend. Op 18.07.2007 werd betrokkene gemachtigd om zich in het Rijk te vestigen en werd hij ingeschreven in het bevolkingsregister.

Op 02.09.2010 werd betrokkene door de jeugdrechtbank van Turnhout voorlopig geplaatst in het Gesloten Federaal Centrum voor Jongeren in Everberg, centrum voor voorlopige plaatsing van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd. Op 06.10.2010 werd betrokkene in vrijheid gesteld na intrekking of opheffing van de maatregel tot voorlopige plaatsing.

Op 26.05.2011 werd betrokkene door de jeugdrechtbank van Turnhout voorlopig geplaatst in het Gesloten Federaal Centrum voor Jongeren in Everberg, centrum voor voorlopige plaatsing van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd. Op 21.07.2011 werd betrokkene in vrijheid gesteld na intrekking of opheffing van de maatregel tot voorlopige plaatsing.

Op 29.02.2012 werd betrokkene onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Turnhout uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met gebruik of vertoon van wapens.

Op 08.06.2012 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Turnhout veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden daar u zich schuldig gemaakt had aan weerspanning, tegen agenten en opzettelijke verwondingen of slagen, tegen een agent (feiten gepleegd op 03.10.2011).

Op 15.06.2012 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Turnhout veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden waarvan 5 maanden met uitstel voor 5 jaar, daar hij zich schuldig gemaakt had aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen of de schuldige deed geloven dat hij gewapend was (feit gepleegd op 28.02.2012).

Op 11.07.2012 werd betrokkene in voorlopige vrijheid gesteld.

Op 14.10.2012 werd betrokkene onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Turnhout uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen en diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

Op 21.12.2012 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Turnhout veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 24 maanden waarvan 6 maanden met uitstel voor 5 jaar daar hij zich schuldig gemaakt had aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cannabis, en diefstal, namelijk een niet nader te bepalen hoeveelheid elektriciteit (feiten gepleegd tussen 19.07.2012 en 14.10.2012).

Op 09.01.2013 kreeg betrokkene van de jeugdrechtbank te Turnhout een berisping daar hij zich als minderjarige schuldig gemaakt had aan poging tot doodslag, diefstal, poging tot diefstal met geweld of bedreiging, opzettelijke slagen en verwondingen, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, opzettelijke slagen en verwondingen en smaad tegen een agent.

Tussen 16.01.2013 en 22.06.2013 werd er betrokkene een onderbreking van de strafuitvoering toegekend in afwachting van de activering van het elektronisch toezicht.

Op 22.06.2013 werd betrokkene - tijdens zijn strafonderbreking - opgepakt op verdenking van het plegen van nieuwe strafbare feiten. Betrokkene werd dezelfde dag onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Turnhout uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, met gebruik of vertoon van wapens, verboden wapendracht en diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

Op 07.11.2013 werd betrokkene door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden in staat van wettelijke herhaling, daar hij zich schuldig gemaakt had aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging, met wapens of erop gelijkende voorwerpen of de schuldige deed geloven dat hij gewapend was;

aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en aan verboden wapendracht (feiten gepleegd tussen 05.02.2013 en op 21.06.2013, tijdens betrokkene's strafonderbreking).

Op 04.01.2016 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Turnhout veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden in staat van bijzondere herhaling, daar hij zich schuldig gemaakt had aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld,

afgeleverd of aangeschaft, namelijk cannabis (feit gepleegd op 20.04.2015, tijdens betrokkenes uitgaanspermissie).

Op 28.04.2017 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Turnhout veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 24 maanden in staat van wettelijke herhaling, daar hij zich schuldig gemaakt had aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (feit gepleegd op 08.01.2017, tijdens betrokkenes penitentiair verlof).

Op 07.02.2018 werd betrokkenes recht op verblijf beëindigd op basis van artikel 44bis, § 2 om ernstige redenen van openbare orde. Deze beslissing werd hem op 12.02.2018 in de gevangenis van Wortel betekend. Betrokkene diende geen verzoekschrift in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf te vorderen. Betrokkene maakt bijgevolg het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf. Op 22.06.2018 werd betrokkene, bij verstek, door de Correctionele Rechtbank te Turnhout veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden in staat van bijzondere recidive, daar hij zich schuldig gemaakt had aan cannabis te hebben ingevoerd, aangemaakt, vervoerd, aangekocht, in bezit gehad, geteeld of vervaardigd voor persoonlijk gebruik, met de omstandigheid dat de inbreuk werd gepleegd in een penitentiaire inrichting, instelling voor jeugdbescherming of een onderwijsinstelling, op de openbare weg of op welke publiek toegankelijke plaats ook (feit gepleegd op 15.10.2017).

Op 18.02.2019 wees de Strafvuiterrechtsrechtbank te Antwerpen (hierna: SURB) betrokkenes verzoek tot een voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied af. Betrokkene was hiervoor sedert 12.01.2016 toelaatbaar maar ten aanzien van de directie stelde betrokkene afstand te doen van dit verzoek. Betrokkene gaf aan strafeinde te willen

doen. De SURB stelde: “ U beschikt niet langer over verblijfsrecht in ons land. Het is dan ook niet uit te sluiten dat u het land niet zal verlaten of dat u zou terugkeren en uw strafbare activiteiten zou verder zetten. In die omstandigheden vindt de rechtbank dat er zeker nu nog een te hoog risico is dat u nieuwe strafbare feiten zult plegen”.

Reeds vanaf jonge leeftijd heeft betrokkene problemen met de autoriteiten, getuige hiervan het feit dat hij reeds als minderjarige meermaals in aanraking kwam met de jeugdrechtbank. Sinds betrokkene op 21.07.2011 meerderjarig werd, liep hij niet minder dan 7 correctionele veroordelingen op. Betrokkene heeft meerdere gevangenisstraffen uitgezeten wegens

poging tot diefstal met geweld of bedreiging, met wapens of erop gelijkende voorwerpen of de schuldige deed geloven dat hij gewapend was en verboden wapendracht; verdovende middelen in bezit te hebben gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cannabis; diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en bezit van cannabis in de gevangenis. Hoewel zijn verblijf in de gevangenis betrokkene tot bezinning en inkeer had moeten brengen en het hem de gelegenheid bood schuldinzicht te verwerven en afstand te nemen van uw criminele verleden om zich te oriënteren naar een nieuwe levensstijl en een hernieuwde integratie in de reguliere maatschappij, pleegde betrokkene zelfs feiten tijdens zijn strafonderbreking, zijn uitgaanspermissie en zijn penitentiair verlof. Ook werd betrokkene op 22.06.2018, na de beëindiging van zijn gemachtigd verblijf, nogmaals veroordeeld voor het bezit van cannabis in de gevangenis (feit gepleegd op 15.10.2017). Dit getuigt van het feit dat betrokkene niet geneigd is zich te conformeren aan de maatschappelijke norm dat men zich aan de wet dient te houden, en het bevestigt betrokkenes onbetrouwbaar karakter.

Uit voorgaande blijkt dat betrokkene geen lessen trekt uit zijn verschillende veroordelingen en dat hij de ernst van zijn daden niet inziet of niet wenst in te zien. Evenmin schijnt betrokkene te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit zijn persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren, waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat betrokkene dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Gelet op de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten en hun herhaaldelijk karakter, wordt geconcludeerd dat betrokkene een ernstig gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Gelet op zijn talrijke veroordelingen stellen we vast dat betrokkene niet de intentie vertoont om zijn gedrag te verbeteren. Het feit dat betrokkene de neiging vertoont zijn gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoorden. Enige verbetering in betrokkenes persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Er wordt immers geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat het recidivegevaar sinds de beëindiging van betrokkenes recht op verblijf geweken is en hij niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 30/08/2021.

Artikel 74/13

Betrokkene werd op 03/05/2022 gehoord door de politie van PZ Regio Turnhout, maar weigerde zijn medewerking.

Betrokkene zou verblijven bij zijn hierboven genoemde moeder en stiefvader. Uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familiërelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan. Bovendien, het feit dat familieleden van betrokkene de Belgische nationaliteit hebben verkregen en in België verblijven, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Bovendien kan het feit dat betrokkenes familieleden, die de Belgische nationaliteit hebben verkregen en/of legaal in

het Rijk verblijven, niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM, aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Verder legt betrokkene evenmin een verklaring af aan de politie van PZ Regio Turnhout omtrent eventuele medische problemen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30/08/2021 dat hem op diezelfde datum betekend werd. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 30/08/2021. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Op 02.09.2010 werd betrokkene door de jeugdrechtbank van Turnhout voorlopig geplaatst in het Gesloten Federaal Centrum voor Jongeren in Everberg, centrum voor voorlopige plaatsing van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd. Op 06.10.2010 werd betrokkene in vrijheid gesteld na intrekking of opheffing van de maatregel tot voorlopige plaatsing.

Op 26.05.2011 werd betrokkene door de jeugdrechtbank van Turnhout voorlopig geplaatst in het Gesloten Federaal Centrum voor Jongeren in Everberg, centrum voor voorlopige plaatsing van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd. Op 21.07.2011 werd betrokkene in vrijheid gesteld na intrekking of opheffing van de maatregel tot voorlopige plaatsing.

Op 29.02.2012 werd betrokkene onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Turnhout uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met gebruik of vertoon van wapens.

Op 08.06.2012 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Turnhout veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden daar u zich schuldig gemaakt had aan weerspanning, tegen agenten en opzettelijke verwondingen of slagen, tegen een agent (feiten gepleegd op 03.10.2011).

Op 15.06.2012 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Turnhout veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden waarvan 5 maanden met uitstel voor 5 jaar, daar hij zich schuldig gemaakt had aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen of de schuldige deed geloven dat hij gewapend was (feit gepleegd op 28.02.2012).

Op 11.07.2012 werd betrokkene in voorlopige vrijheid gesteld.

Op 14.10.2012 werd betrokkene onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Turnhout uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen en diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

Op 21.12.2012 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Turnhout veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 24 maanden waarvan 6 maanden met uitstel voor 5 jaar daar hij zich schuldig gemaakt had aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cannabis, en diefstal, namelijk een niet nader te bepalen hoeveelheid elektriciteit (feiten gepleegd tussen 19.07.2012 en 14.10.2012).

Op 09.01.2013 kreeg betrokkene van de jeugdrechtbank te Turnhout een berisping daar hij zich als minderjarige schuldig gemaakt had aan poging tot doodslag, diefstal, poging tot diefstal met geweld of bedreiging, opzettelijke slagen en verwondingen, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, opzettelijke slagen en verwondingen en smaad tegen een agent.

Tussen 16.01.2013 en 22.06.2013 werd er betrokkene een onderbreking van de strafuitvoering toegekend in afwachting van de activering van het elektronisch toezicht.

Op 22.06.2013 werd betrokkene - tijdens zijn strafonderbreking - opgepakt op verdenking van het plegen van nieuwe strafbare feiten. Betrokkene werd dezelfde dag onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Turnhout uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, met gebruik of vertoon van wapens, verboden wapendracht en diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

Op 07.11.2013 werd betrokkene door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden in staat van wettelijke herhaling, daar hij zich schuldig gemaakt had aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging, met wapens of erop gelijkende voorwerpen of de schuldige deed geloven dat hij gewapend was;

aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en aan verboden wapendracht (feiten gepleegd tussen 05.02.2013 en op 21.06.2013, tijdens betrokkenes strafonderbreking).

Op 04.01.2016 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Turnhout veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden in staat van bijzondere herhaling, daar hij zich schuldig gemaakt had aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cannabis (feit gepleegd op 20.04.2015, tijdens betrokkenes uitgaanspermissie).

Op 28.04.2017 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Turnhout veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 24 maanden in staat van wettelijke herhaling, daar hij zich schuldig gemaakt had aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (feit gepleegd op 08.01.2017, tijdens betrokkenes penitentiair verlof).

Op 07.02.2018 werd betrokkens recht op verblijf beëindigd op basis van artikel 44bis, § 2 om ernstige redenen van openbare orde. Deze beslissing werd hem op 12.02.2018 in de gevangenis van Wortel betekend. Betrokkene diende geen verzoekschrift in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf te vorderen. Betrokkene maakt bijgevolg het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Op 22.06.2018 werd betrokkene, bij verstek, door de Correctionele Rechtbank te Turnhout veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden in staat van bijzondere recidive, daar hij zich schuldig gemaakt had aan cannabis te hebben ingevoerd, aangemaakt, vervoerd, aangekocht, in bezit gehad, geteeld of vervaardigd voor persoonlijk gebruik, met

de omstandigheid dat de inbreuk werd gepleegd in een penitentiaire inrichting, instelling voor jeugdbescherming of een onderwijsinstelling, op de openbare weg of op welke publiek toegankelijke plaats ook (feit gepleegd op 15.10.2017).

Op 18.02.2019 wees de Strafvueroeringsrechtbank te Antwerpen (hierna: SURB) betrokkenes verzoek tot een voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied af. Betrokkene was hiervoor sedert 12.01.2016 toelaatbaar maar ten aanzien van de directie stelde betrokkene afstand te doen van dit verzoek. Betrokkene gaf aan strafeinde te willen doen. De SURB stelde: "U beschikt niet langer over verblijfsrecht in ons land. Het is dan ook niet uit te sluiten dat u het land niet zal verlaten of dat u zou terugkeren en uw strafbare activiteiten zou verder zetten. In die omstandigheden vindt de rechtbank dat er zeker nu nog een te hoog risico is dat u nieuwe strafbare feiten zult plegen".

Reeds vanaf jonge leeftijd heeft betrokkene problemen met de autoriteiten, getuige hiervan het feit dat hij reeds als minderjarige meermaals in aanraking kwam met de jeugdrechtbank. Sinds betrokkene op 21.07.2011 meerderjarig werd, liep hij niet minder dan 7 correctionele veroordelingen op. Betrokkene heeft meerdere gevangenisstraffen uitgezeten wegens poging tot diefstal met geweld of bedreiging, met wapens of erop gelijkende voorwerpen of de schuldige deed geloven dat hij gewapend was en verboden wapendracht; verdovende middelen in bezit te hebben gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cannabis; diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en bezit van cannabis in

de gevangenis. Hoewel zijn verblijf in de gevangenis betrokkene tot bezinning en inkeer had moeten brengen en het hem de gelegenheid bood schuldinzicht te verwerven en afstand te nemen van uw criminele verleden om zich te oriënteren naar een nieuwe levensstijl en een hernieuwde integratie in de reguliere maatschappij, pleegde betrokkene zelfs feiten tijdens zijn strafonderbreking, zijn uitgaanspermissie en zijn penitentiair verlof. Ook werd betrokkene op 22.06.2018, na de beëindiging van zijn gemachtigd verblijf, nogmaals veroordeeld voor het bezit van cannabis in de gevangenis (feit gepleegd op 15.10.2017). Dit getuigt van het feit dat betrokkene niet geneigd is zich te conformeren aan de maatschappelijke norm dat men zich aan de wet dient te houden, en het bevestigt betrokkenes onbetrouwbaar karakter.

Uit voorgaande blijkt dat betrokkene geen lessen trekt uit zijn verschillende veroordelingen en dat hij de ernst van zijn daden

niet inziet of niet wenst in te zien. Evenmin schijnt betrokkene te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit zijn persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren, waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat betrokkene dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Gelet op de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten en hun herhaaldelijk karakter, wordt geconcludeerd dat betrokkene een ernstig gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Gelet op zijn talrijke veroordelingen stellen we vast dat betrokkene niet de intentie vertoont om zijn gedrag te verbeteren. Het feit dat betrokkene de neiging vertoont zijn gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoorden. Enige verbetering in betrokkenes persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Er wordt immers geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat het recidivegevaar sinds de beëindiging van betrokkenes recht op verblijf geweken is en hij niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30/08/2021 dat hem op diezelfde datum betekend werd. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 30/08/2021. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Op 02.09.2010 werd betrokkene door de jeugdrechtbank van Turnhout voorlopig geplaatst in het Gesloten Federaal Centrum voor Jongeren in Everberg, centrum voor voorlopige plaatsing van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd. Op 06.10.2010 werd betrokkene in vrijheid gesteld na intrekking of opheffing van de maatregel tot voorlopige plaatsing.

Op 26.05.2011 werd betrokkene door de jeugdrechtbank van Turnhout voorlopig geplaatst in het Gesloten Federaal Centrum voor Jongeren in Everberg, centrum voor voorlopige plaatsing van minderjarigen die een als misdrijf omschreven feit hebben gepleegd. Op 21.07.2011 werd betrokkene in vrijheid gesteld na intrekking of opheffing van de maatregel tot voorlopige plaatsing.

Op 29.02.2012 werd betrokkene onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Turnhout uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met gebruik of vertoon van wapens.

Op 08.06.2012 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Turnhout veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden daar u zich schuldig gemaakt had aan

weerspannigheid, tegen agenten en opzettelijke verwondingen of slagen, tegen een agent (feiten gepleegd op 03.10.2011).

Op 15.06.2012 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Turnhout veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden waarvan 5 maanden met uitstel voor 5 jaar, daar hij zich schuldig gemaakt had aan diefstal met geweld of bedreiging, door twee of meer personen, met wapens of erop gelijkende voorwerpen of de schuldige deed geloven dat hij gewapend was (feit gepleegd op 28.02.2012).

Op 11.07.2012 werd betrokkene in voorlopige vrijheid gesteld.

Op 14.10.2012 werd betrokkene onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Turnhout uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen en diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

Op 21.12.2012 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Turnhout veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 24 maanden waarvan 6 maanden met uitstel voor 5 jaar daar hij zich schuldig gemaakt had aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cannabis, en diefstal, namelijk een niet nader te bepalen hoeveelheid elektriciteit (feiten gepleegd tussen 19.07.2012 en 14.10.2012).

Op 09.01.2013 kreeg betrokkene van de jeugdrechtbank te Turnhout een berisping daar hij zich als minderjarige schuldig gemaakt had aan poging tot doodslag, diefstal, poging tot diefstal met geweld of bedreiging, opzettelijke slagen en verwondingen, gepleegd op een minderjarige of op een persoon die uit hoofde van zijn lichaams- of geestestoestand niet bij machte is om in zijn onderhoud te voorzien, opzettelijke slagen en verwondingen en smaad tegen een agent.

Tussen 16.01.2013 en 22.06.2013 werd er betrokkene een onderbreking van de strafuitvoering toegekend in afwachting van de activering van het elektronisch toezicht.

Op 22.06.2013 werd betrokkene - tijdens zijn strafonderbreking - opgepakt op verdenking van het plegen van nieuwe strafbare feiten. Betrokkene werd dezelfde dag onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis te Turnhout uit hoofde van diefstal met geweld of bedreiging, met gebruik of vertoon van wapens, verboden wapendracht en diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

Op 07.11.2013 werd betrokkene door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden in staat van wettelijke herhaling, daar hij zich schuldig gemaakt had aan poging tot diefstal met geweld of bedreiging, met wapens of erop gelijkende voorwerpen of de schuldige deed geloven dat hij gewapend was; aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en aan verboden wapendracht (feiten gepleegd tussen 05.02.2013 en op 21.06.2013, tijdens betrokkenes strafonderbreking).

Op 04.01.2016 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Turnhout veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 10 maanden in staat van bijzondere herhaling, daar hij zich schuldig gemaakt had aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cannabis (feit gepleegd op 20.04.2015, tijdens betrokkenes uitgaanspermissie).

Op 28.04.2017 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank te Turnhout veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 24 maanden in staat van wettelijke herhaling, daar hij zich schuldig gemaakt had aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels (feit gepleegd op 08.01.2017, tijdens betrokkenes penitentiair verlof).

Op 07.02.2018 werd betrokkenes recht op verblijf beëindigd op basis van artikel 44bis, § 2 om ernstige redenen van openbare orde. Deze beslissing werd hem op 12.02.2018 in de gevangenis van Wortel betekend. Betrokkene diende geen verzoekschrift in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van verblijf te vorderen. Betrokkene maakt bijgevolg het voorwerp uit van een beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Op 22.06.2018 werd betrokkene, bij verstek, door de Correctionele Rechtbank te Turnhout veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 4 maanden in staat van bijzondere recidive, daar hij zich schuldig gemaakt had aan cannabis te hebben ingevoerd, aangemaakt, vervoerd, aangekocht, in bezit gehad, geteeld of vervaardigd voor persoonlijk gebruik, met de omstandigheid dat de inbreuk werd gepleegd in een penitentiaire inrichting, instelling voor jeugdbescherming of een onderwijsinstelling, op de openbare weg of op welke publiek toegankelijke plaats ook (feit gepleegd op 15.10.2017).

Op 18.02.2019 wees de Strafvuiteringsrechtbank te Antwerpen (hierna: SURB) betrokkenes verzoek tot een voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied af. Betrokkene was hiervoor sedert 12.01.2016 toelaatbaar maar ten aanzien van de directie stelde betrokkene afstand te doen van dit verzoek. Betrokkene gaf aan strafeinde te willen doen. De SURB stelde: "U beschikt niet langer over verblijfsrecht in ons land. Het is dan ook niet uit te sluiten dat u het land niet zal verlaten of dat u zou terugkeren en uw strafbare activiteiten zou verder zetten. In die omstandigheden vindt de rechtbank dat er zeker nu nog een te hoog risico is dat u nieuwe strafbare feiten zult plegen".

Reeds vanaf jonge leeftijd heeft betrokkene problemen met de autoriteiten, getuige hiervan het feit dat hij reeds als minderjarige meermaals in aanraking kwam met de jeugdrechtbank. Sinds betrokkene op 21.07.2011 meerderjarig werd, liep hij niet minder dan 7 correctionele veroordelingen op. Betrokkene heeft meerdere gevangenisstraffen uitgezeten wegens

poging tot diefstal met geweld of bedreiging, met wapens of erop gelijkende voorwerpen of de schuldige deed geloven dat hij gewapend was en verboden wapendracht; verdovende middelen in bezit te hebben gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cannabis; diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en bezit van cannabis in de gevangenis. Hoewel zijn verblijf in de gevangenis betrokkene tot bezinning en inkeer had moeten brengen en het hem de gelegenheid bood schuldinzicht te verwerven en afstand te nemen van uw criminele verleden om zich te oriënteren naar een nieuwe levensstijl en een hernieuwde integratie in de reguliere maatschappij, pleegde betrokkene zelfs feiten tijdens zijn strafonderbreking, zijn uitgaanspermissie en zijn penitentiair verlof. Ook werd betrokkene op 22.06.2018, na de beëindiging van zijn gemachtigd verblijf, nogmaals veroordeeld voor het bezit van cannabis in de gevangenis (feit gepleegd op 15.10.2017). Dit getuigt van het feit dat betrokkene niet geneigd is zich te conformeren aan de maatschappelijke norm dat men zich aan de wet dient te houden, en het bevestigt betrokkenes onbetrouwbaar karakter.

Uit voorgaande blijkt dat betrokkene geen lessen trekt uit zijn verschillende veroordelingen en dat hij de ernst van zijn daden niet inziet of niet wenst in te zien. Evenmin schijnt betrokkene te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Uit zijn persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren, waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat betrokkene dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen.

Gelet op de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten en hun herhaaldelijk karakter, wordt geconcludeerd dat betrokkene een ernstig gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Het herhaaldelijk niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving.

Gelet op zijn talrijke veroordelingen stellen we vast dat betrokkene niet de intentie vertoont om zijn gedrag te verbeteren. Het feit dat betrokkene de neiging vertoont zijn gedrag verder te zetten, kan een maatregel, gestoeld op openbare orde, verantwoorden. Enige verbetering in betrokkenes persoonlijk gedrag dat afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat hij vormt voor de openbare orde, kan niet worden vastgesteld. Er wordt immers geen enkel document voorgelegd waaruit blijkt dat het recidivegevaar sinds de beëindiging van betrokkenes recht op verblijf geweken is en hij niet langer een gevaar voor de openbare orde zou vormen.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.”

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve moet worden vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) geen rechtsmacht heeft om kennis te nemen van de vordering in de mate dat ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering.

3. Onderzoek van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna verkort het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid."

De verzoekende partij betoogt dat zij momenteel is vastgehouden met het oog op haar teruggedrijving. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. In het middel zelf voert de verzoekende partij de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel.

Vooreerst geeft de verzoekende partij een korte theoretische uiteenzetting omtrent de door haar aangehaalde wettelijke bepalingen en beginselen. In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij dat zij er van mocht uitgaan dat de ingediende vestigingsaanvraag verder door de overheid zou behandeld worden. In plaats van de afgifte van een bijlage 19ter gevolgd door een controle van de verblijfplaats (en afgifte van een attest van immatriculatie) wordt de bestreden beslissing genomen. De verzoekende partij vervolgt dat het bestuur anders gehandeld heeft dan ze mocht verwachten dat ze zou handelen. De verzoekende partij stelt dat door het invullen van een inlichtingenbundel en de effectieve indiening van de vestigingsaanvraag op 10 maart 2022 de verzoekende partij niet langer in een rechtsonzekere positie kon verkeren. De verzoekende partij wijst erop dat de verwerende partij met geen woord hierover rept in de bestreden beslissing. Ook stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij op pagina 3 van de bestreden beslissing "*prejugeert*" door te stellen dat "verzoeker geen aanvullende elementen van afhankelijkheid aantoonst". Dit terwijl zij na de afgifte van de bijlage 19ter juist drie maanden de tijd heeft om deze bewijzen bij te brengen en dit een ten gronde beoordeling betreft. Verder betwist de verzoekende partij dat zij nog een actueel ernstig gevaar voor de openbare orde vormt. Ze stelt dat de argumentatie van de verwerende partij op dit punt een copy paste is van vorige beslissingen zonder een poging te doen te onderzoeken of er actueel nog steeds een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging bestaat voor het fundamenteel belang van de maatschappij. Volgens de verzoekende partij kunnen er geen persoonlijke gedragingen of houdingen worden afgeleid die kunnen gekenmerkt worden als zijnde een reëel, actueel en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de maatschappij. De verwerende partij toont volgens haar niet aan dat ze een gevaar voor de openbare orde vormt. Er is niet in concreto onderzocht of er thans wel degelijk een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging aanwezig is in haar gedrag. De verzoekende partij wijst erop dat ze zich de afgelopen jaren bijgeschoold en behaalde certificaten voor verschillende opleidingen alsook en niet onbelangrijk haar diploma secundair onderwijs. De verzoekende partij verwijst in dit verband naar verschillende stukken. Deze opleidingen en diploma's gedurende opeenvolgende jaren tonen naast discipline en volharding, een positieve ingesteldheid alsook een economische binding.

3.3.2. In de nota met opmerkingen volhardt de verwerende partij in de motieven van de bestreden beslissing. De verwerende partij wijst erop dat de bestreden beslissing is gestoeld op artikel 7 eerste lid 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet. Er wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de talrijke opgelopen veroordelingen, gemotiveerd omtrent de ernst van die feiten en aangetoond dat de verzoekende partij er geen lessen uit getrokken heeft. Hierop citeert de verzoekende partij de motieven uit de bestreden beslissing. Ze vervolgt dat de verzoekende partij met haar algemeen en uitermate hypothetisch betoog het tegendeel niet aantoonst. De verzoekende partij kan niet verhullen dat zij reeds kort na de aanvang van haar verblijf in België in aanraking kwam met het gerechtelijk apparaat en

herhaaldelijk en op regelmatige basis het voorwerp uitmaakte van verschillende veroordelingen. Ook tijdens periodes van strafonderbreking zette zij haar criminele carrière verder. De aanwezigheid van familie of het volgen van enige scholing hebben haar dan ook geenszins kunnen aanzetten tot enige verbeterde levenshouding. Volgens de verwerende partij brengt de verzoekende partij geen concrete en uitgewerkte elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat haar gedrag geen reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar voor de openbare orde zou uitmaken. De loutere bewering dat zij zich geschoold heeft, waaruit naast discipline en volharding eveneens een positieve ingesteldheid alsook een economische activiteit zou moeten blijken, doet geen afbreuk aan voormelde vaststellingen.

De verwerende partij vervolgt dat uit zowel de bestreden beslissing als uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met de voorgehouden gezinsrelatie. Voorts wijst de verwerende partij erop dat de verzoekende partij, aan wie nog steeds geen bijlage 19ter werd afgeleverd, niet kan gevolgd worden met haar kritiek waarbij zij stelt over drie maanden te beschikken om een eventuele afhankelijkheid van haar moeder aan te tonen. Met haar betoog maakt de verzoekende partij prima facie niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Ook toont ze niet aan met welke gekende elementen er geen rekening gehouden werd bij het nemen van de bestreden beslissing.

3.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen. (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS)

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

De juridische grondslag voor het bevel om het grondgebied te verlaten is artikel 7, eerste lid 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet. Op basis van de artikelen 74/14, §3, 1° en 3° wordt gemotiveerd waarom aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend. Alsook wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij wordt teruggedleid naar de grens daar er geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend op basis van artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het betoog van de verzoekende partij is er ten eerste op gericht aan te tonen dat de bestreden beslissingen geen afdoende motivering bevatten in het licht van artikel 7, eerste lid, 3° en 74/14, §3, 3° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij betwist dat ze een gevaar voor de openbare orde vormt.

Zij gaat er echter aan voorbij dat de bestreden beslissingen eveneens zijn gemotiveerd met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 12° en artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet. Daarbij blijkt uit de wettekst van artikel 7 van de Vreemdelingenwet dat de minister of de gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten moet afgeven wanneer onder meer toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. De verwerende partij motiveert dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van 8 jaar, dat haar ter kennis werd gebracht op 30 augustus 2021. De verzoekende partij betwist dit niet en zulks blijkt eveneens uit de stukken van het administratief dossier. Bij arrest van 21 februari 2022 met nummer 268 589 wordt het beroep tot nietigverklaring tegen voormeld inreisverbod verworpen. Voorts blijkt niet dat voormeld inreisverbod opgeheven of opgeschort is. Het is aldus definitief aanwezig in het rechtsverkeer en het is nog steeds van toepassing. De Raad stelt aldus vast dat dit motief een determinerend motief is, aangezien het op zich reeds volstaat om het bevel om het grondgebied te verlaten te schragen. De overige motieven zijn slechts overtollige motieven. De eventuele gegrondheid van de kritiek ten aanzien van overtollige motieven, kan niet leiden tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten. Ook de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek is gemotiveerd op twee onderscheiden motieven die elk op zich de bestreden beslissing kunnen schragen. Enerzijds bestaat er een risico op onderduiken omdat de verzoekende partij reeds duidelijk gemaakt zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden daar ze geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 30 augustus 2021 dat haar op diezelfde datum betekend werd en zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod van acht jaar dat noch opgeheven, noch opgeschort werd. Anderzijds dat ze een bedreiging voor de openbare orde vormt.

Voorts ligt de vraag voor of de verzoekende partij een aanvraag op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet bij de stad Turnhout ingediend heeft. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 11 mei 2021 wordt aangegeven: *“De voorzitter vraagt de partijen ter terechtzitting of de gemeente Turnhout de brief van 10 maart 2022 van de raadsman van de verzoekende partij beschouw werd als een aanvraag gezinshereniging, gelet op het feitenrelaas in de nota met opmerkingen en de e-mail van 15 april van de gemeente. Indien dit zo is, werd er dan beslissing, meer bepaald een bijlage 19quinquies of een bijlage 19ter genomen.”* In navolging hiervan hebben beide partijen afzonderlijk contact genomen met de gemeente Turnhout. Op 12 mei legt de verwerende partij een synthesesedocument voor van een telefoongesprek tussen de stad Turnhout en de Dienst Vreemdelingenzaken. De verzoekende partij maakt de schriftelijke uitwisseling over die tussen haar en de stad Turnhout heeft plaatsgevonden. Uit de stukken bijgebracht door de verzoekende partij blijkt dat de raadsman van de verzoekende partij op 10 maart 2022 de gespecialiseerde afdeling van de stad Turnhout voor de behandeling van aanvragen op grond van de Vreemdelingenwet ingediend door derdelanders gecontacteerd heeft. Hierbij deelt de verzoekende partij mee dat ze een aanvraag wenst in te dienen op grond van artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet, voegt ze een aantal documenten toe en vraagt ze om een afspraak. Als antwoord op dit schrijven antwoordt de bevoegde dienst op 15 maart 2022 dat ze een originele geboorteakte nodig hebben, dat deze akte moet voorzien zijn van een legalisatie/apostille en vertaling. Verder wordt in de email van 15 maart 2022 meegedeeld dat de verzoekende partij de aktes aan de gemeente mag bezorgen door ze in de brievenbus in te steken, die zich aan de ingang van de parking bij de slagboom bevindt. Deze email wordt rechtstreeks naar de verzoekende partij gestuurd. Blijkens de verklaringen van de raadsman van de verzoekende partij als uit de email van 15 april 2022 van de bevoegde dienst blijkt dat de verzoekende partij haar raadsman niet geïnformeerd heeft over het bericht dat zij reeds op 15 maart 2022 gekregen heeft. Op 15 april 2022 deelt de bevoegde dienst opnieuw mee dat ze een originele geboorteakte nodig hebben, dat deze akte moet voorzien zijn van een legalisatie/apostille en vertaling. Verder wordt in de email van 15 april 2022 opnieuw meegedeeld dat de verzoekende partij de aktes aan de gemeente mag bezorgen door ze in de brievenbus in te steken, die zich aan de ingang van de parking bij de slagboom bevindt of in de brievenbus die zich binnen aan de inkom van het stadskantoor bevindt. Ter terechtzitting deelt de verzoekende partij mee dat tot op heden ze de gevraagde documenten niet ingediend hebben. Ze wijst er wel op dat bij de email van 10 maart 2022 een geboorteakte gevoegd was, maar ze erkent dat deze niet gelegaliseerd is. In deze brengt de Raad nog in herinnering dat artikel 44 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit) bepaalt: *“De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van de wet, die geen burger van de Unie zijn, kunnen enkel genieten van de bepalingen van dit hoofdstuk indien zij het bewijs overleggen aangaande de bloed- of aanverwantschap of partnerschap met de burger van de Unie die ze begeleiden of bij wie ze zich voegen. Indien wordt vastgesteld dat het familielid de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsband of het partnerschap niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale*

overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden voorgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met het familielid en de burger van de Europese Unie waarbij het familielid zich wil voegen, of tot elk ander onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval, voorstellen om een aanvullende analyse uit te laten voeren.”

Artikel 30 van het wetboek IPR waarnaar verwezen wordt luidt als volgt: “§ 1. Een buitenlandse rechterlijke beslissing of authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of bij uittreksel, in origineel of bij afschrift, te worden voorgelegd.

De legalisatie bevestigt slechts de echtheid van de handtekening, de hoedanigheid waarin de ondertekenaar van het stuk heeft gehandeld en, in voorkomend geval, de identiteit van het zegel of de stempel op het stuk.

§ 2. De legalisatie wordt gedaan :

1° door een Belgische diplomatieke of consulaire ambtenaar die geaccrediteerd is in de Staat waar de beslissing is gewezen of de akte is opgesteld;

2° bij gebreke hiervan, door een diplomatieke of consulaire ambtenaar van de buitenlandse Staat die de belangen van België in die Staat behartigt;

3° bij gebreke hiervan, door de Minister van Buitenlandse Zaken.

§ 3. De Koning bepaalt de nadere regels van de legalisatie.”

Uit het geheel van de documenten die voorliggen blijkt geenszins dat de verzoekende partij op heden een aanvraag op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet ingediend heeft. Er blijkt enkel dat de verzoekende partij op 10 maart 2022 een afspraak gevraagd heeft voor een aanvraag op grond van artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet, dat ze haar wil geuit heeft om een aanvraag in te dienen en dat de stad Turnhout meegedeeld heeft welke stappen de verzoekende partij diende te ondernemen en meer bepaald wees op de gelegaliseerde geboorteakte die bijgebracht dient te worden. Dit heeft de stad Turnhout tot twee keer toe gedaan. In deze kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij zelf nagelaten heeft om de nodige documenten bij te brengen en een aanvraag op grond van artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet in te dienen. Er kan geenszins vastgesteld worden dat de verzoekende partij gehinderd werd bij de indiening van haar aanvraag op grond van artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet of hierbij misleid werd. Daar er geen aanvraag op grond van artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet ingediend was, kon de verwerende partij hier geen rekening mee houden. Aldus diende ze hierover ook niet te motiveren in de bestreden beslissing.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij “prejugeert” door in de bestreden beslissing te stellen dat zij geen aanvullende elementen van afhankelijkheid aantoont. De verzoekende partij kan geenszins hierin gevolgd worden, daar voormelde motieven uit de bestreden beslissing betrekking hebben op de toetsing aan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet: “*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.*” Alhoewel de verzoekende partij geweigerd heeft om het “*formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling*” in te vullen heeft de verwerende partij rekening gehouden met het gegeven dat de verzoekende partij in België familieleden in België heeft zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier. In deze kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij geen ernstige poging onderneemt om deze motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen of te betwisten. Daar de verzoekende partij geen aanvraag op grond van artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet ingediend heeft kan ze geenszins ernstig voorhouden dat ze nog drie maanden de tijd heeft om deze documenten bij te brengen en dat deze dan pas ten gronde dienen beoordeeld te worden.

Met haar betoog toont de verzoekende partij aldus niet aan dat het bevel om het grondgebied zonder termijn voor vrijwillig vertrek en de beslissing tot terugleiding niet afdoende gemotiveerd is. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt op het eerste gezicht niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont de verzoekende partij *prima facie* aan dat het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Beginselen van

behoorlijk bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt dat de verzoekende partij *prima facie* geenszins aannemelijk maakt dat de verwerende partij niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg *prima facie* niet geschonden.

Het enig middel is niet ernstig.

3.3. De vaststelling dat niet is voldaan aan de voorwaarde van het ernstig middel, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

M. RYCKASEYS